

Zaak C-500/18

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

30 juli 2018

Verwijzende rechter:

Tribunalul Specializat Cluj (bijzondere rechter, Cluj, Roemenië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 mei 2018

Verzoekende partij:

AU

Verwerende partijen:

Reliantco Investments LTD

Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Vordering tot nietigverklaring en vaststelling van aansprakelijkheid waarbij de verzoekende partij verzoekt:

a) vast te stellen dat bepaalde clausules van een overeenkomst betreffende handel in financiële instrumenten op het online-platform www.ufx.com van de vennootschap RELIANTCO INVESTMENTS LTD oneerlijk zijn, en deze clausules uit de overeenkomst te verwijderen omdat zij nietig zijn;

b) zes limietorders die verzoeksters op 13 januari 2017 op het UFX-platform heeft ingevoerd, nietig te verklaren;

c) verweersters te veroordelen tot betaling van een bedrag van 1 919 720 US-dollar (hierna: „USD”) en de wettelijke rente, te berekenen vanaf 13 januari 2017 tot aan de datum van betaling, primair als vergoeding voor de schade die het gevolg is van de wettelijke aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad, en

subsidiair, om ervoor te zorgen dat voor partijen de vorige toestand wordt hersteld, als gevolg van de nietigverklaring van de limietorders;

d) verweersters te veroordelen tot betaling van een bedrag van 191 972 USD als vergoeding van de immateriële schade.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

De verwijzende rechter verzoekt krachtens artikel 267 VWEU om uitlegging van artikel 4, lid 1, punt 12, van richtlijn 2004/39/EG, artikel 2, onder b), van richtlijn 93/13/EEG, en artikel 7, punt 2, en artikel 17, lid 1, onder c), van verordening (EU) nr. 1215/2012.

Prejudiciële vragen

1. Kan/moet de nationale rechter bij de uitlegging van het begrip „niet-professionele belegger” als bedoeld in artikel 4, lid 1, punt 12, van richtlijn 2004/39/[EG] dezelfde uitleggingscriteria hanteren als die welke gelden voor het begrip consument in de zin van artikel 2, onder b), van richtlijn 93/13/EEG?
2. Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, onder welke voorwaarden kan een „niet-professionele belegger” als bedoeld in richtlijn 2004/39/EG zich dan in een procedure als in het hoofdgeding beroepen op de hoedanigheid van consument?
3. Meer bepaald, vormen de verrichting door een „niet-professionele belegger” als bedoeld in richtlijn 2004/39/EG van een groot aantal transacties in een relatief kort tijdbestek en de investering van grote geldbedragen in financiële instrumenten zoals gedefinieerd in artikel 4, [lid 1,] punt 17, van richtlijn 2004/39/EG, relevante criteria voor de beoordeling of een „niet-professionele belegger” kan worden aangemerkt als consument in de zin van deze richtlijn?
4. Kan en/of moet de nationale rechter bij de vaststelling van zijn bevoegdheid, aangezien hij dient vast te stellen of, naargelang het geval, artikel 17, lid 1, onder c), dan wel artikel 7, punt 2, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van toepassing is, de door de verzoeker aangevoerde materiële rechtsgrond – uitsluitend niet-contractuele aansprakelijkheid – in aanmerking nemen als rechtsmiddel tegen het overeenkomen van beweerdelijk oneerlijke bedingen als bedoeld in richtlijn 93/13/EEG, met als gevolg dat de toepasselijke materiële wet wordt vastgesteld overeenkomstig verordening (EG) nr. 864/2007 (Rome II), of maakt de omstandigheid dat de verzoeker eventueel als consument kan worden aangemerkt de materiële rechtsgrond van zijn vordering irrelevant?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 93/13/EG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29), artikel 2, onder b), artikel 3, lid 1.

Richtlijn 2004/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 betreffende markten voor financiële instrumenten, tot wijziging van de richtlijnen 85/611/EEG en 93/6/EEG van de Raad en van richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad en houdende intrekking van richtlijn 93/22/EEG van de Raad (PB 2004, L 145, blz. 1), artikel 1, punt 2, artikel 2, punt 2, artikel 4, lid 1, punt 12, artikel 6, lid 4, onder d), en artikel 19, leden 2, 3 en 5.

Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (herschikking) (PB 2012, L 351, blz. 1), artikel 17, lid 1, onder c), artikel 18, lid 1, artikel 19, artikel 21, lid 1, en artikel 25, lid 4.

Verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I) (PB 2008, L 177, blz. 6), artikel 6, leden 1 en 2.

Verordening (EG) nr. 864/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 11 juli 2007 betreffende het recht dat van toepassing is op niet-contractuele verbintenissen (Rome II) (PB 2007, L 199, blz. 40), artikel 2, lid 1).

Verordening (EG) nr. 1286/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 26 november 2014 over essentiële-informatiedocumenten voor verpakte retailbeleggingsproducten en verzekeringsgebaseerde beleggingsproducten (PB 2014, L 352, blz. 1), artikel 13, lid 1.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

De verwijzende rechter illustreert meerdere bepalingen van nationaal recht die verzoeker in zijn beroep heeft aangehaald en „die van toepassing kunnen zijn op de onderhavige zaak” indien deze ten gronde werd onderzocht. Deze bepalingen zijn evenwel niet relevant voor de oplossing van het probleem van de rechterlijke bevoegdheid dat in het verzoek om een prejudiciële beslissing aan de orde is.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Op 15 november 2016 heeft verzoeker een rekening geopend voor digitale handel op het online-platform www.ufx.com van de vennootschap RELIANTCO INVESTMENTS LTD (hierna: „RELIANTCO INVESTMENTS LTD”), waarbij hij via het platform instemde met de algemene voorwaarden van UFX voor de

handel in financiële instrumenten van het type „contracts for difference” (hierna: „CFD”).

- 2 Voor het openen van de rekening op het UFX-platform heeft verzoeker een webdomein van een handelsonderneming gebruikt, en hij heeft met RELIANTCO INVESTMENTS LTD gecorrespondeerd in zijn hoedanigheid van directeur van de afdeling ontwikkeling van deze handelsonderneming.
- 3 Op 11 januari 2017 heeft verzoeker de overeenkomst voor de uit de handel voortvloeiende winst ondertekend, waarbij hij heeft aangegeven dat hij gebruik wenste te maken van de door RELIANTCO INVESTMENTS LTD geboden handel en dat hij de algemene voorwaarden van het aanbod had gelezen, begrepen en in acht zou nemen.
- 4 In deze voorwaarden heeft verzoeker aanvaard om met RELIANTCO INVESTMENTS LTD – laatstgenoemde in de hoedanigheid van regelgevende instantie die in Cyprus een vergunning heeft en gereguleerd is door de commissie voor de effectenhandel en de beurs van Cyprus – als klant een overeenkomst aan te gaan, onder de voorwaarden van deze overeenkomst, voor de handel in CFD's.
- 5 Volgens artikel 27 van de overeenkomst tussen partijen worden alle geschillen die voortvloeien uit of verband houden met de aldus met de klant gesloten overeenkomst beslecht door de rechter van Cyprus, en worden daarnaast de overeenkomst en alle betrekkingen in verband met de handel tussen partijen beheerst door Cypriotisch recht.
- 6 In het tijdvak van november 2016 tot en met 13 januari 2017 heeft verzoeker, na 197 transacties met CFD's te hebben verricht, een winst van 644 413,53 USD behaald.
- 7 Op 13 januari 2017 heeft verzoeker op het UFX-platform zes limietorders ingevoerd op basis van de olieprijs. Verzoeker betoogt dat hij als gevolg van deze transacties het volledige bedrag dat hij op de handelsrekening had gereserveerd, te weten 1 919 720 USD, heeft verloren.
- 8 Op 26 april 2017 heeft verzoeker RELIANTCO INVESTMENTS LTD te Cyprus, en de vennootschap RELIANTCO INVESTMENTS LTD LIMASSOL SUCURSALA BUCUREȘTI (RELIANTCO INVESTMENTS LTD LIMASSOL, bijkantoor te Boekarest) voor de verwijzende rechter gedagvaard, en daarbij aangevoerd dat hij het slachtoffer is geweest van een manipulatie die tot het verlies van het voormelde bedrag heeft geleid.
- 9 In deze omstandigheden voert verzoeker aan dat verweersters wettelijk aansprakelijk zijn uit onrechtmatige daad wegens schending van de bepalingen inzake consumentenbescherming. Daarnaast verzoekt hij dat wordt vastgesteld dat meerdere clausules van de overeenkomst oneerlijk zijn en dat deze uit de overeenkomst worden verwijderd omdat zij nietig zijn; dat zes limietorders die

verzoeker op 13 januari 2018 op het UFX-platform heeft ingevoerd nietig worden verklaard; dat verweersters worden veroordeeld tot betaling van een bedrag van 1 919 720 USD en de wettelijke rente, te berekenen van 13 januari 2017 tot aan de datum van betaling, primair als vergoeding voor de schade die het gevolg is van de wettelijke aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad, en subsidiair om ervoor te zorgen dat voor partijen de vorige toestand wordt hersteld, als gevolg van de nietigverklaring van de limietorders; dat verweersters worden veroordeeld tot betaling van een bedrag van 191 972 USD voor immateriële schade.

- 10 In wezen betoogt verzoeker dat verweersters wettelijk aansprakelijk zijn uit onrechtmatige daad omdat de bepalingen die hem in zijn hoedanigheid van consument beschermen zijn geschonden, aangezien verweersters hun wettelijke verplichtingen om hem in te lichten, raad te geven en te waarschuwen over de verleende diensten en de risico's van de handel op het UFX-platform niet zijn nagekomen; zij in hun UFX-overeenkomst meerdere oneerlijke bedingen hebben opgenomen waarover partijen niet hebben onderhandeld, die het evenwicht tussen de wederzijdse rechten en verplichtingen van partijen aanzienlijk hebben verstoord en in strijd zijn met het vereiste van de goede trouw; zij diensten onder het mom van bepaalde diensten van een „personal trainer” hebben verleend die niet in overeenstemming zijn met de marketing en het beleggingsadvies, en de geplaatste orders niet in overeenstemming met de gegeven instructies hebben uitgevoerd, welke omstandigheid de schade heeft veroorzaakt.
- 11 In hun memorie van antwoord hebben verweersters de exceptie van algemene onbevoegdheid van de Roemeense rechters opgeworpen, aangezien volgens hen de rechterlijke instanties van Cyprus bevoegd zijn om van het beroep kennis te nemen.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 12 **Verweersters** hebben de door hen opgeworpen exceptie van onbevoegdheid van de Roemeense rechters met meerdere argumenten onderbouwd.
- 13 In de eerste plaats stellen zij dat de partijen bij de UFX-overeenkomst met de clause van artikel 27 van de overeenkomst een geldige forumkeuze hebben gemaakt ten gunste van de rechterlijke instanties van Cyprus.
- 14 In de tweede plaats heeft een rechterlijke instantie van Cyprus, te weten de rechter van het district Limassol – bij wie verzoeker had verzocht om een voorlopige voorziening tot bevroering van vermogensbestanddelen van de eerste verweester op Cyprus – reeds uitspraak gedaan over deze zaak en daarbij erkend dat hij daartoe bevoegd is.
- 15 In de derde plaats betogen verweersters dat de door verzoeker aangevoerde bevoegdheid van de Roemeense rechters op grond van artikel 17, lid 1, onder c), junctis de artikelen 18 en 19 van verordening nr. 1215/2012, uitgesloten is, omdat indien de geldigheid van de forumkeuze wordt betwist, de rechter ingevolge

artikel 25, lid 1, van deze verordening die geldigheid moet beoordelen op grond van de wet van de staat ten aanzien waarvan partijen een rechtskeuze hebben gemaakt, dat wil zeggen, op grond van Cypriotisch recht.

- 16 In de vierde plaats voeren verweersters aan dat het beroep huns inziens gebaseerd is op precontractuele aansprakelijkheid, aangezien verzoeker de erkenning van wettelijke aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad in wezen vordert wegens beweerdelijk misleidende reclame en niet-nakoming van precontractuele informatieverplichtingen, aangezien precontractuele aansprakelijkheid een niet-contractuele verbintenis in de zin van artikel 2, lid 1, van verordening nr. 864/2007 is.
- 17 In de vijfde plaats betogen verweersters dat niet duidelijk is of verzoeker zich baseert op het eerstgenoemde geval in artikel 17, lid 1, onder c), van verordening nr. 1215/2012 (de overeenkomst is gesloten met een persoon die commerciële of beroepsactiviteiten ontplooit in de lidstaat waar de consument woonplaats heeft), of op het geval in het tweede zinsdeel onder c) ([de overeenkomst is gesloten met een persoon die] dergelijke activiteiten met ongeacht welke middelen richt op die lidstaat, of op meerdere staten met inbegrip van die lidstaat, en de overeenkomst valt onder die activiteiten).
- 18 Het eerste zinsdeel van artikel 17, lid 1, onder c), van verordening nr. 1215/2012 is volgens verweersters niet op het geding van toepassing omdat de tweede verweerder, die een dochteronderneming van de eerste verweerder is, geen werknemers heeft in Roemenië en daar geen economische activiteiten verricht, van de Cypriotische commissie voor effectenhandel nog geen vergunning voor handel heeft verkregen, en bovendien de moederonderneming in Roemenië niet rechtstreeks handelsdiensten op de markt aanbiedt.
- 19 In de zesde plaats betwisten verweersters dat verzoeker, die stelt dat hij een natuurlijke persoon is die een winst oogmerk heeft nagestreefd, te weten het behalen van winst uit handel in CFD's, als consument kan worden aangemerkt. Hij heeft dus geen niet-beroepsmatige activiteit, maar juist een specifieke beroepsactiviteit verricht, en daarbij tijdens de uitvoering van de overeenkomst een winst van 644 413,53 USD behaald, als resultaat van 197 transacties in het tijdvak van november 2016 tot en met 13 januari 2017, waarvan er slechts zes zijn betwist. Aangezien verzoeker niet als consument heeft gehandeld, doet artikel 19 van verordening nr. 1215/2012 niet ter zake. Bovendien dient naar Cypriotisch recht te worden vastgesteld of een persoon als consument kan worden aangemerkt, en heeft de Cypriotische rechter reeds bedenkingen geuit bij de vraag of verzoeker als zodanig kan worden aangemerkt.
- 20 **Verzoeker** vordert afwijzing van de door verweersters opgeworpen exceptie, en betoogt dat de Roemeense rechters bevoegd zijn om ten gronde kennis van het beroep te nemen.

- 21 Verzoeker stelt namelijk dat het forumkeuzebeding van artikel 27 van de UFX-overeenkomst nietig is omdat niet is voldaan aan de voorwaarden voor de materiële geldigheid volgens de wet van deze lidstaat, overeenkomstig artikel 2[5], lid 1, van verordening nr. 1215/2012, dan wel omdat de overeenkomst in elk geval onder een van de uitzonderingen van artikel 25, lid 4, van deze verordening valt.
- 22 Volgens hem wordt daardoor inbreuk gemaakt op artikel 25, lid 4, van verordening nr. 1215/2012, waarin wordt verwezen naar artikel 19 van de afdeling „Bevoegdheid voor door consumenten gesloten overeenkomsten”. Verzoeker betoogt dat de forumkeuze in de UFX-overeenkomst in strijd met laatstgenoemd artikel is, en heeft verzocht vast te stellen dat deze forumkeuze een oneerlijk beding vormt. Hij meent dat deze clausule volgens de consumentenwetgeving derhalve ongeldig is en niet kan worden beschouwd als een geldige forumkeuze ten gunste van de Cypriotische rechters.
- 23 Tegen het argument van verweersters dat gebaseerd is op het vonnis van de rechter van het district Limassol voert verzoeker aan dat dit vonnis nog niet in kracht van gewijsde is gegaan, aangezien dit vonnis betrekking had op voorlopige of bewarende maatregelen als bedoeld in artikel 35 van verordening nr. 1215/2012, en niet op het bodemgeschil of de algemene bevoegdheid van Roemeense rechters.
- 24 Voorts stelt verzoeker dat ook indien de vordering, zoals beweerd, op precontractuele aansprakelijkheid berust, dit niet uitsluit dat afdeling 4 van verordening nr. 1215/2012 van toepassing is, aangezien deze afdeling gericht is op de bescherming van consumentenbelangen in materieelrechtelijke zin. De ratio van deze rechtsbescherming zou haar betekenis verliezen indien deze uitsluitend zou gelden voor vorderingen uit contractuele aansprakelijkheid, en het bijzonder brede gebied van de wettelijke aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad buiten beschouwing zou blijven.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzingsbeslissing

- 25 Volgens de verwijzende rechter moet in de onderhavige zaak voor de vaststelling van de rechterlijke bevoegdheid het begrip „niet-professionele belegger” als bedoeld in artikel 4, lid 1, punt 12, van richtlijn 2004/39 worden uitgelegd. Ook moet volgens deze rechter worden nagegaan of de nationale rechter de door de verzoeker aangevoerde materiële rechtsgrondslag – te weten uitsluitend niet-contractuele aansprakelijkheid – in aanmerking kan en/of moet nemen als rechtsmiddel tegen beweerdelijk oneerlijke bedingen in de zin van richtlijn 93/13, ten aanzien waarvan de toepasselijke materiële wet wordt vastgesteld op grond van verordening nr. 864/2007, dan wel of de omstandigheid dat de verzoeker eventueel als consument kan worden aangemerkt, de materiële rechtsgrondslag van zijn vordering irrelevant maakt.

- 26 De verwijzende rechter stelt dus vast dat verzoeker het beroep heeft gebaseerd op wettelijke aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad, ofwel een niet-contractuele aansprakelijkheid, ten aanzien waarvan de toepasselijke materiële wet wordt vastgesteld op grond van verordening nr. 864/2007, ook al voert verzoeker tevens aan dat hij een consument is, in welk geval zijn beroep onder het verbintenissenrecht zou kunnen vallen, en wat de rechterlijke bevoegdheid betreft, artikel 17, lid 1, onder c), van verordening nr. 1215/2012 van toepassing is.
- 27 Aan de ene kant betwisten verweersters dat verzoeker als consument kan worden aangemerkt en betogen zij dat artikel 19 van verordening nr. 1215/2012 niet van toepassing is, dat op grond van Cypriotisch recht moet worden vastgesteld of hij als consument kan worden aangemerkt, en dat de Cypriotische rechter reeds te kennen heeft gegeven dat hij bedenkingen heeft of verzoeker wel als zodanig kan worden aangemerkt. Aan de andere kant betoogt verzoeker dat het begrip „niet-professionele belegger” als bedoeld in artikel 4, lid 1, punt 12, van richtlijn 2004/39 overeenkomt met het begrip „consument” als bedoeld in artikel 2, onder b), van richtlijn 93/13.
- 28 De verwijzende rechter zet vraagtekens bij dit laatste argument van verzoeker. Artikel 2, onder b), van richtlijn 93/13 definieert het begrip „consument” immers als „iedere natuurlijke persoon die bij onder deze richtlijn vallende overeenkomsten handelt voor doeleinden die buiten zijn bedrijfs- of beroepsactiviteit vallen”, terwijl het begrip „niet-professionele belegger” in artikel 4, lid 1, punt 12, van richtlijn 2004/39 is gedefinieerd als een niet-professionele cliënt, waarbij onder het begrip „professionele cliënt” entiteiten vallen die een vergunning moeten hebben of gereguleerd moeten zijn om op financiële markten actief te mogen zijn.
- 29 Uit de uitlegging van deze bepalingen volgt dat terwijl een „consument” uitsluitend een natuurlijke persoon kan zijn die buiten zijn bedrijfs- of beroepsactiviteit handelt, een „niet-professionele belegger” zowel een natuurlijke als een rechtspersoon anders dan die vermeld in bijlage 2 bij richtlijn 2004/39 kan zijn.
- 30 Voorts haalt de verwijzende rechter het arrest van 3 juli 1997, Benincasa (C-[269/95], EU:C:1997:337), aan, waarin het Hof heeft geoordeeld dat „onder de [...] bijzondere regeling ter bescherming van de consument enkel overeenkomsten vallen die, los en onafhankelijk van enige beroepsmatige activiteit of doelstelling, uitsluitend worden gesloten om te voorzien in de consumptiebehoeften van een persoon als particulier, terwijl deze bescherming in geval van overeenkomsten met een beroepsmatig doel niet gerechtvaardigd is”.
- 31 In deze context zijn volgens de verwijzende rechter de verklaringen van verweersters relevant dat verzoeker in een tijdsbestek van ongeveer drie maanden 197 transacties heeft verricht en daarbij een winst van 644 413,53 USD heeft behaald, en slechts zes van deze transacties heeft betwist. Aangezien verzoeker in deze omstandigheden heeft gehandeld, kan hij op grond van de criteria die zijn

gesteld in richtlijn 2004/39 en zijn vervat in bijlage 2, punt II, daarvan als professionele cliënt worden aangemerkt.

- 32 Bovendien heeft verzoeker om de rekening op het UFX-platform te openen een webdomein van een handelsonderneming gebruikt, en met RELIANTCO INVESTMENTS LTD gecorrespondeerd in zijn hoedanigheid van directeur van de afdeling ontwikkeling van deze handelsonderneming.
- 33 In deze omstandigheden is het volgens de verwijzende rechter belangrijk dat de begrippen „niet-professionele belegger” en „consument” worden verduidelijkt, en met name de indicatieve of bindende criteria die nationale rechters kunnen toepassen bij de uitlegging van een contractueel beding in het licht van het Unierecht. Daarbij staat het aan de nationale rechter om vast te stellen of de partij die stelt als consument te moeten worden aangemerkt, in het licht van deze criteria aan de voorwaarden daarvoor voldoet.
- 34 Ten aanzien van de vierde vraag wordt gepreciseerd dat zij relevant is in een context waarin de verwijzende rechter moet bepalen of hij bevoegd is en daarbij moet beoordelen of, naargelang het geval, artikel 17, lid 1, onder c), of artikel 7, punt 2, van verordening nr. 1215/2012 van toepassing is, afhankelijk van de eventuele uitleggingscriteria die hem in de antwoorden op de eerste drie vragen worden gegeven, en van de uitlegging van voornoemde bepalingen van verordening nr. 1215/2012.
- 35 Volgens de verwijzende rechter regelt afdeling 4 van verordening nr. 1215/2012 – die in beginsel van toepassing is op vorderingen van consumenten die gebaseerd zijn op een overeenkomst – de bevoegdheid op het gebied van door consumenten gesloten overeenkomsten; het beroep is daarentegen uitsluitend gebaseerd op wettelijke aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad, waardoor het bestaan van een contractuele betrekking wordt uitgesloten: in deze situatie rijst voor de vaststelling van de rechterlijke bevoegdheid de vraag of artikel 7, punt 2, van afdeling 2 van verordening nr. 1215/2012 van toepassing is.
- 36 Verzoeker is van mening dat de prejudiciële vragen noch noodzakelijk zijn, noch ter zake doen voor de beslechting van het geschil dat voorwerp van het hoofdgeding is, door te verwijzen naar de theorie van de „acte clair”, terwijl verweerders daarentegen betogen dat de prejudiciële vragen van de rechter juist wel aan het Hof moeten worden voorgelegd. In dit verband is de verwijzende rechter van oordeel dat voor de vaststelling van de rechterlijke bevoegdheid op grond van verordening nr. 1215/2012 de prejudiciële vragen aan het Hof moeten worden voorgelegd, opdat het Hof aan de bepalingen die relevant zijn om uitspraak te kunnen doen op de exceptie dat de Roemeense rechters in het algemeen onbevoegd zijn, een uitlegging geeft die in overeenstemming met het doel van de Unierechtelijke bepalingen is.